

der blev vedtaget i Sjø og føiet til Medhjælpssummerne, og nu kommer jo her Tillæg Nr. 2. Af den Omstændighed, at Ministeren har stillet sig til dette Forslag, som han har gjort, kan man altsaa ikke udlede nogen Godkjendelse fra Ministerens Side af selve Forslagets Realitet. Vil Nogen tillægge denne Omstændighed, at Ministrene have stillet Forslag om Medhjælpssummernes Forhøielse, nogen Betydning, maa han jo gjøre det efter et Skøn; jeg for mit Vedkommende tillægger det aldeles ingen Betydning.

Fornanden: Den 2den Landsthingsmand for 9de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Strup: Min Bemærkning skal blive meget kort. Naar den høitærede Minister vilde gjøre gjældende, at Landsthinget selvfølgelig havde samme Frihed med Hensyn til Bestemmelsen af Pladsen, som Dyrtidstillæget skulde have, og med Hensyn til dets Kvantitet, saa maa jeg dog erindre om, at i det ene Tilfælde gjælder det om at bruge et Nei og det et uovervindeligt Nei; i det andet Tilfælde gjælder det, om hvorvidt man vil bruge et Sa, som i det giwne Tilfælde forud kan anses for at være afmægtigt. Jeg tror altsaa, at Forskjellen i Virkeligheden er meget, meget stor. Den høitærede Minister har jo selv under den forudgaaende Diskussion flere Gange vedkjendt sig den Betragtning, at til Syvende og sidst er den den stærkeste, som har et Nei lige over for den, der kun har et Sa.

Finantsministeren: Det Sidste skal jeg ikke modsigge, men det kommer jo an paa Anvendelsen af denne Betragtning. Det er jo en Betragtning, som er anvendelig, aldeles uafhængig af Regjeringens Stilling; den Sandhed, at den, der siger Nei, kan være den stærkeste, gjælder ikke blot lige over for Landsthinget, men ogsaa over for Regjeringen og Landsthinget. Efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fra først af omtalte Regjeringens Forhold, stillede han Sagen saaledes, som om det her kunde have nogen Indflydelse, om Regjeringen i Folkethinget havde stillet noget Forhøielses-Forslag eller ei; men fra det Synspunkt, som det ærede Medlem nu har fremdraget, har det ingen Indflydelse, om Regjeringen stillede Forslag til Forhøielse eller ikke.

Madvig: Der er med Hensyn til vore Endringsforslag gjort to Bemærkninger, men jeg tror, at de begge ere urigtige. Den første gif ud paa, at vi skulde lade Ansvarret hvile paa det andet Thing, naar der ikke kom noget Dyrtidstillæg. Derom har jeg allerede talt. Jeg tror ikke, at man er berettiget til at fordre, at det andet Thing skal vedtage, hvad vi selv ikke anse for rigtigt. Jeg tror, at vi maa antage, at det andet Thing vil handle ligefremt, saa at det, hvis det ikke vil

gaa ind paa vore Anskuelser, sender os Lovforslaget tilbage, saa den Indvending betyder altsaa Intet, med mindre man vil gaa ud fra dette, at Folkethinget forkaster Alt og altsaa ikke sender os Lovforslaget tilbage. Jeg anser altsaa Opstillingen af dette Skræmmebillede for urigtigt, men selv om det gif saaledes, som man har ment, saa vilde det blive en Gjenstand for Overveielse, om det var rigtigere fra Landsthingets Side at paatage sig dette Ansvar eller at kompromittere sig selv, hvad jeg tror, det gjør ved at sende et Forslag fra sig, som det selv har erklæret for aldeles forkert. Den anden Bemærkning af det ærede Medlem gif ud paa at skubbe Ansvarret over paa Regjeringen, som jeg tror ikke i dette Punkt skulde anlages, eller paa hvilket man i det Ringeste ikke skulde skyde et Ansvar over, som man vilde have sig selv fritagen for. Den høitærede Minister, tror jeg, har i dette Punkt væsentligt klaret Sagen. Stillingen var jo den, at Regjeringen havde i Folkethinget tilkendegivet sin Villie ved at indbringe et Lovforslag. Dette blev aldeles knusende forkastet, og saa kom man til at staa lige over for et Forslag paa Finantsloven. Ministeriet maatte da sige: Vi kunne ikke tænke paa at øve nogen Indflydelse i denne Sag; vi have en Stilling, der ikke bør kompromitteres, medens Landsthinget kan forhandle med det andet Thing. Regjeringen har jo en særegen Stilling at vaage over og kan ikke, naar den har faaet et Nei, komme igjen paa Finantsloven med et Forslag og udsætte sig igjen for Afvisning. Der var altsaa intet Andet at gjøre, end at sige, hvad der er sagt, at man tog, hvad Thingene kunde blive enige om; men just naar dette blev sagt, var der givet en klar Anvisning paa, at Landsthinget kunde tage Initiativet, og tage det udenfor Finantsloven, hvorved Sagen blev bedre stillet og ogsaa Ministeriet blev bedre stillet. Naar det dernæst blev fremhævet, at der ved 3die Behandling af Finantsloven blev af selve Regjeringen stillet Endringsforslag, saa er det klart, at Finantsministeren maatte sige: Hvor utilfredsstillende end det er, som er bevilget Embedsmændene, maa vi spørge for, at det indenfor denne utilfredsstillende Grændse bliver rimeligt, og at der ikke vilkaarligt udelukkes en Klasse af Embedsmænd, f. Ex. dem, der fortere under Kultusministeriet, og vi maa ogsaa forlange, at der tages Hensyn til dem, der lønnes af Medhjælpssummerne. Saa siger det ærede Medlem, at disse Medhjælpssummer gaa jo til unge Menneſter. Men saa ere vi igjen inde paa dette, at man ikke vil bevilge, jeg vil ikke sige en Forhøielse, men en Godtgjørelse for Arbeidet i det Hele. Man vil forhandle om de enkelte Indvinders Værdighed dertil; men saa gjælder den samme Indvending lige saa fuldt det Lovforslag, som er indbragt her, thi naar vi holde os til dem, der have under 1,200 Rd., saa træffe vi ogsaa mellem denne Klasse Embedsmænd en stor Mængde!